

KÄK

4/93

PÄÄTOIMITTAJA

A. Nonyymi

TOIMITTAJAT

ANU FORSS

PETRI KÄHKÖNEN

PIRKKO MALINEN

KAIJA PEKKALA

TIMO RAUNIO

ANU STRANDMAN

JAANA TIKKUNEN

RISTO TIKKUNEN

JOHANNA TUOMALA

ULKOASU

TIMO RAUNIO

ANU STRANDMAN

Toim. postiosoite

REHTORINPELLONK. 4-6 B, 20500 TURKU

KUSTANTAJA

SAVO-KARJALAISEN KÖYHÄLISTÖN OSAKUNTA

Asiakaspalvelu

Tilaukset, osoitteenmuutokset, huohottajat

☎ 328 391 arkisin klo 12-13

Painolaitos

Åbo Akademis Tryckeri (hyö tekkiit tätä 175 kpl)

Sivunvalmistus

TAITTO-STRANDMAN Oy

ISSN 0786-0315

Turun yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan
jäsenlehti KÄK 4/93: sisältö

**PÄÄkir-
joitus
s.4
toimi-
tuksen
jupi-
noita**

Sellaine ol' Viipuri s.5

■ SKO:laiset jobbareiden ja hutsu-
koiden luvatussa maassa. Kaiken-
laista tuli nähtyä ja mukavaakin oli.
Sukella marimiesten ja torwisoitta-
jien seuraan. Karpoili Petri Käh-
könen

**Kaikenmaailman opiskelija-
ruokalot testissä s.8
Kokosi Anu Forss.**

**Savolaista
päivystystä s.12**

■ Lyhyt suomi-
savo päivystys-
sanakirja. Kiänsi
Pirkko Malinen.

**Lähtö tuli, mutta minne?
s.14**

■ Karjalaisen kansan
kohtaloita sodan
tuoksinassa. Kartoitti
Johanna Tuomala.

**Rehellinen
tarina s.18
Touhuili
Timo Raunio.**

**Syysretki
Helvetinjärven
kansallispuis-
toon s.20
■ Erämään ar-
moilla Jaana
Tikkunen.**

**El Ripan
tsädäri-
palsta s.23
■ Savun
hälvettyä...
Risto Tik-
kunen.**

**Kesäpäivät
Rautavaaralla
s.24
■ Kainuun
Borneossa Kaija
Pekkala.**

Toimitukselta

Vuoden viimeinen KÄK kertoo yhdessä jutuistaan karjalaisväestön evakuoinneista. Näistä tapahtumista on jo aikaa, eikä luovutettu Karjala merkitse tälle sukupolvelle sitä, mitä se merkitsi sodan kokeneelle väestölle. Joitakin meistä asia kuitenkin kiinnostaa, koska omat sukujuuret saattavat kokonaan tai osittain olla peräisin luovutetun Karjalan alueelta.

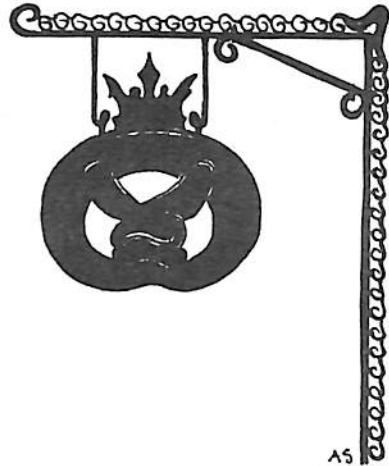
Tästä kiinnostuksesta kertoo myös "kotiseutumatkailun" suosio, nyt kun viisumien hankintaa on helpotettu ja Venäjällä saa matkailla muuallakin kuin kaupungeissa. Karjalan kannaksen metsissä vaeltaa mummojen ja mammojen lisäksi alle kolmekymppisten joukko, silloisten siirtokarjalaisten lastenlapset. Ilo on yhteinen ja jaettu, kun pitkällisen konntaamisen jälkeen löytyy murunen siitä navetan kivijalasta, joka jäi, kun silloin lähdettiin...

Voimmeko ehkä vetää sen johtopäätöksen, että osakunnan Viipurinmatkassa oli kysymys kollektiivisesta juurien etsimisestä. Tiesimme kyllä, että Se Vanha Viipuri on kuollut ja kuopattu jo aika päiviä sitten. Perillä löysimme hyvin venäläisen kaupungin, joka rahan puutteen ja välinpitämättömyyden takia oli rapistunut ja raihnainen. Saimme kuitenkin pienen aavistuksen siitä, miltä kaupunki on mahtanut näyttää "silloin vanhoina hyvinä aikoina".

Kuka olikaan se käppänä, joka väitti, että kansakunta joka ei tunne menneisyyttään, ei voi hallita nykyisyyttään vai miten se nyt menikään?

SELLAINEN OL' VIIPURI

Lauantaina 4. syyskuuta kello 4 aamulla pysähtyi Förbomin linja-auto Rehtorinpellonkadulle Yo-talojen eteen. S-Osiken ovesta alkoi välittömästi valua enemmän tai vähemmän yöllisestä videonkatselusta ja pitsansyönnistä nuu-
pahtaneita osakuntalaisia kohti autoa, joka vallattiin nopeasti ja tehokkaasti. Opas toivotti meidät tervetulleiksi – ja näin saattoi SKO:n suuri Viipurin-matka alkaa.

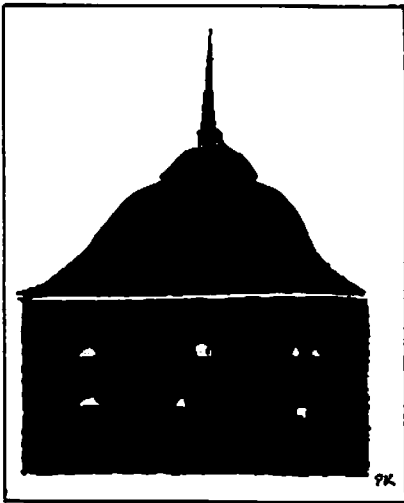
Matkareitti kulki Salon, Helsingin, Karhulan, Vaalimaan ja Säkkijärven kautta Viipuriin. Alkumatka ennen Helsinkiä sujui hieman erilaisissa tunnelmissa linja-auton etu- ja takaosassa: takaosan "ravintolavaunussa" nautittiin sisäisistä lämmikkeistä ja huuleneitosta, kun taas etupuolen "pyhäkouluosastossa" nautittiin unen virkistävästä vaikutuksesta.

Kello 6:n aikaan saavuttiin Helsinkiin ja saatoimme havaita armahaisen pääkaupunkimme loistelevan isänmaan aamunkoitossa ensimmäisten raitiovaunujen kolistellessa pitkien tyhjiä katuja. Kansallisteatterin edestä poimittiin pari helsinkiläistä osakuntalaista kyytiin ja sitten jatkettiin taas kohti itää. Karhulassa pidettiin kahvitauko ja poimittiin savolaisvahvistuksemme mukaan. Ennen pitkää oltiinkin jo Vaalimaalla, jossa juotiin viimeiset kahvit Suomen puolella ja täytettiin monimutkaiset neuvostoliittolaiset (!) maahantulokaavakkeet. Erityisesti SKO:laiset pyrkivät varmistumaan siitä, ettei mukana ollut tullauksenalaisia neuvostoliittolaisia arpalipukkeita.

Rajamuodollisuuksista selvittiin nopeasti ja pääsimme Venäjän puolelle. Heti rajan jälkeen pistäydyimme eräässä kauppalikkeessä, jonka pihalla saatiin tehdä tuttavuutta myös paikallisten jobbareiden kanssa. Sitten matkaa jatkettiin ohii Säkkijärven kirkonkylän ja tuossa tuokiossa saavuimmekin jo Viipuriin. Sivuetet-
tuamme esikaupunkialueet ajaa karautettiin sitten komeasti yli Turunsillan Viipurin linnan vieritse itse kaupunkiin. Siellä meidät otti vastaan oikein torvisoitto-kunta ja oli ylvästä astua Viipurin maaperälle Porilaisten marssin kaikuessa. Ihailtuamme hetken Viipurin linnan profilia jatkettiin matkaa Salakkalahden rantaan, jossa laivahotellimme sijaitsi.

Hotellilla ei viivytty pitkään, vaan lähdettiin nopeasti kaupunkikierrokselle, jonka aikana pistäydyttiin makeiskaupassa, tavaratalossa sekä pikaisella ostoskierroksella Punaisenlähteen torin ympäristössä. Kiertoajelun aikana silmäilimme myös Patterimäelle venäläisten rakentamaa lähiötä, jota kuvannee parhaiten laulunvärsy: "... ja kaikki oli ihanasti rempallaan", sekä Viipurin vanhaakaupunkia, jota kuvannee hyvin sama värsy, jos jättää sanan "ihanasti" pois. Tämän jälkeen suunnattiin takaisin laivahotellille, jonne majoituttiin ja jossa vietettiin hyvinasaittu lepoetki.

Seuraavaksi oli matkaohjelmassa vuorossa retki Johannekseen ja Koivistolle. Johanneksessa seurattiin hetki paikallista jalkapallo-ottelua linja-autosta käsin ja sitten jatkettiin taas matkaa. Koivistolla tutustuimme innolla paikallisiin nähtävyyksiin: komeaan kirkkoon, merenrantaan ja kahteen vuoheen. Nälkä alkoi tässä vaiheessa kalvaa useammankin osakuntalaisen sisuksia ja paluumatkalla Johanneksessa nautittu ateria todella maistui. Sitten suunnattiin takaisin Viipuriin.

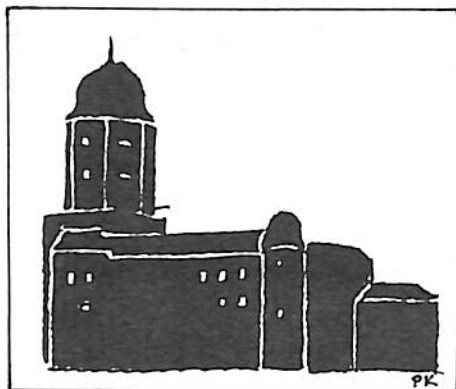
Iltaohjelmassa oli ravintolailta legendaarisessa Pyöreässä tornissa. Paikka oli todella upea jo ympäristönä, palvelu pelasi erinomaisesti ja ruoka oli hyvää (juomista nyt puhumattakaan). "Silloin painaneet ei huolet, ystävät kun kanto puolet, surra saivat hevoset, laulu kun soi. Pyöreän tornin hämärässä, pöydässä niin hilpeässä ilo oli irrallaan niin kuin vain voi." Nämä säkeet taisivat tulla itse kullekin mieleen Pyöreän tornin ainutlaatuisen ilmapiirin tартtuessa myös meihin. Loppuillasta alettiin tuntea yhä pakottavampaa tarvetta kokeilla paikan akustiikkaa, joka muuten osoittautui

todella mainioksi, ja sopivaa lauluakaan ei tarvinnut kauan miettiä: "Sellainen ol' Viipuri" kaikui SKO:laisten esittämänä upeasti Pyöreän tornin vanhojen holvien alla.

Tuli aamu ja toinen matkapäivä. Aamiaisen jälkeen pakkauduimme linja-autoon erinäisten henkilöiden kärsiessä ilmiselvästi erästä tunnetusta aamuisestä oireyhtymästä. Ensimmäinen tutustumiskohde sunnuntaina oli Viipurin linna. Linnan

historiaa esittelevän osaston, luonnontieteellisen osaston ja asenäyttelyn ohella avoimna yleisölle oli myös Pyhän Olavin torni, jonne hurjapäisimmät uskaltautuivat. Tornin jyrkkää kattoa kiertävä tasanne oli liian kapea korkean paikan kammosta kärsiville ihmisille, joten allekirjoittanut arvelee näköalan olleen varmaan ihan hienon. Myös torniin johtavat portaat olivat kaikin puolin mielenkiintoiset.

Linnasta selvittyämme suuntasimme kohti kauppatoria, jonka ympäristössä osteltiin tai vain katseltiin kaupan olevaa tavaraa. Ainakin korit, luudat ja votkapullot näyttivät tekevän kauppansa. Aikamme torin ihmeitä seurattuumme jatkettiin matkaa kuuluun Monrepos'n puistoon. Tässä on varoituksen sana jälkipolville paikallaan: Monrepos ei ole mikään viehkeä satumaa, josta Annikki Tähti kaihoten laulaa, vaan varkaiden, nuorisorikollisten ja marinkauppioiden viheliäinen pesäpaikka. Emme suosittele matkustamista ko. alueelle.

Matkan ainoasta pakollisesta ikävästä kokemuksesta selvittyämme jätimme myös jäähyväiset Viipurille. Edessä oli kotimatka, joka kulki samaa reittiä kuin tulo-
matka – paitsi tietysti päinvastaisessa järjestyksessä. Ja vihdoin viimein matka saatiin päättää samaan paikkaan, mistä se oli aloitettukin: osakunnan toimistoon.

Opiskelijaruokalot testissä

**Tutkimusryhmämme makumaassa:
"Mitä ne on ne krekiska köttbullar?"**

MIKROANALYYSI

SIJAINTI, AUKIOLO

Mikron ruokala sijaitsee Kiinanmyllynkadulla Electrocityä vastapäätä. Avoinna 7.45-16, kuumat opiskelijalounaat tarjoillaan ma-to 10.30-14.30 ja pe 10.30-14.

HINTA, VAIHTOEHDOT JA KULINAARINEN TASO & YMPÄRISTÖ

Erikoisruokavalioita löytyy joka makuun, kun vain ymmärtää esittää toivomuksessa. Antennalla (jota ei koskaan kysytä) pelkkä pöperö maksaa 11,10 ja leivän kera 13,50. Ruokalan tunnelma on sangen viihtyisä ja palvelu ystävällistä, tosin puolenpäivän aikaan voi vaivautua marathon-jonotukseen, vain joutuakseen kuuntelemaan ruumiinavauskertomusta viereisestä pöydästä. Ruokala onkin erikoisesti lääkiksen ja kielenkääntäjäopiskelijoiden suosiossa, koska vierailu yliopistonmäeltäkäsinkin vaatii enemmän kuin puoli tuntia, varsinkin jos aikoo myös pureskella ruokansa. Lounasvaihtoehtoja on tarjolla yleensä kaksi tai kolme, eli liha-, kala- ja kasvisannokset. Vaihtoehtojen määrä on mielestäni sopiva, eikä valinnan teko yleensä tuota ylitsepääsemättömiä ongelmia kuten Tottisalmissa usein käy. Huono puoli Mikrossa on se, että salaatin saa valmiiksi annosteltuna; pari hassua kaalinsuikaletta ristissä lautasella, vaadin vapaita raastealtaita! Muuten ruuan laatu on erinomainen ja hyvänä päivänä ateriointi voi yltää jopa todelliseen kulinaristiseen nautintoon, varsinkin jos pitää jauhelihasta ja kurpitsasta...

TOTTISALMI (YTHS:n RUOKALA)

SIJAINTI, AUKIOLO

Ruokala sijaitsee jokaiselle tutun YTHS:n rakennuksen toisessa kerroksessa. Matkaa kertyy yliopistolle vain muutama sata metriä. Paikka on myös miltei matkan varrella mentäessä yliopistolta yo-kylään tai Halisten suuntaan. Paikka on avoinna kohtuullisen kauan, eli ma-pe klo 10.30-15. Opiskelija-alennus myönnetään koko tänä aikana.

HINTA, VAIHTOEHDOT JA KULINAARINEN TASO

Hinta on opiskelijalle varsin edullinen. Ruoka-annos maksaa 11,10 mk, ja tämän lisäksi tulevat tarvittaessa juoman, leivän ja jälkiruuan hinta. Listalla on yleensä kolme varsin erityyppistä vaihtoehtoa, joiden lisäksi on etenkin aamupäivisin usein eilisiä "jämiä" ylimääräisinä vaihtoehtoina. Ruuan laatu - etenkin hintaansa nähden - on varsin hyvä. Mausteita saisi olla joskus enemmän, mutta tätäkin puutetta voi jokainen halutessaan itse korjata pöydissä olevilla mausteilla. Erityisenä plussana on myös mainittava, että asiakas saa itse annostella salaattia, perunoita tai riisiä lautaselleen haluamansa määrän.

YMPÄRISTÖ, PALVELU, "HENKI", JA JONOT

Ympäristö on sangen asiallinen ja viihtyisä. Itse ruokasalin ulkopuolella on riittävä määrä vaatenaulakoita sekä lukittavat kaapit kasseille ym. tavaroille. Varsinaisen ruokalan puolella on palveluhenki korkealla tasolla.

Ilmeisesti kaikkien em. seikkojen johdosta on Tottisalmi noussut monien opiskelijoiden suosioon, mikä - paradoksaalista kyllä - aiheuttaa oikeastaan ainoan kielteisen seikan: paikalle muodostuu toisinaan melko pitkiä jonoja. Niitä ei silti kannata säikähtää, sillä jonot etenevät yleensä varsin nopeasti. Lisäksi kokenut asiakas oppii pian välttämään pahimmat ruuhka-ajat, eli hetket välittömästi aamupäivän luentojen päättymisen jälkeen. Itsekin suunnistan tällöin mieluummin vaikkapa SKO:n päivystykseen.

HAMMAS

SIJAINTI, AUKIOLO

Hammas sijaitsee Lemminkäisenkatu kakkosessa eli pyöreän hammaslääketieteen talon toisessa kerroksessa. Lounasta tarjoillaan 10.30-14.30.

HINTA, VAIHTOEHDOT JA KULINAARINEN TASO

Opiskelijahintainen lounas maksaa 13,50, kevytlounas 11,50. Lounaaseen kuuluu juomat, leipä sekä - yllätys, yllätys - myös jälkiruoka. Lounaaseen kuuluva salaatti on valmiiksi annosteltu lautaselle. Pääruokavaihtoehtoja on kaksi ja lisäksi kevytvaihtoehto. Erikoisruokavaihtoehtoja noudattavakin saa ruokaa sitä halutessaan. Opiskelijahintaisten lounaiden lisäksi on saatavilla kallimpiakin vaihtoehtoja, esim. pippuripihvi, wieninleike, hintaan 25-35 mk. Vielä on mahdollista syödä salaattipöydästä 26 markan hintaan. Ruuan kulinaarinen taso on keskinertainen.

YMPÄRISTÖ

Vaikuttaa hieman sisäpiirin paikalta. Valkotakkisia hammaslääkäriopiskelijoita kaikkialla; voi herättää joissakin kauhua. Hieman syrjäisestä sijainnistaan huolimatta on hyvä vaihtoehto Gadolinialle Kaffelin ollessa vielä kiinni.

GADOLINIA

SIJAINTI, AUKIOLO

Ruotsalaisen kauppakorkean takana, Porthanink.3-5. Lähellä Fennicumia ja Jusleniaa. Lounasaika 11-15, avoinna 9-16.15

HINTA, VAIHTOEHDOT JA KULINAARINEN TASO

13,50 , sisältää 2 leipää ja lasin maitoa, kasvisruokavaihtoehto 11,50. Sekä normaali, että kasvisvaihtoehto on saatavissa laktoosittomana. Lisäksi sokeriton ja jauhoton vaihtoehto pyydettyessä. Ruoan maku on melko keskinkertainen, salaattit ovat hyviä. Salaatin kanssa tarjolla on vain yksi, hyvä, mutta raskas salaattinkastike. Ruoat ja vesi seisovat pöydällä, vesi ei erityisen raikasta ja ruoka ehtii usein jäähtyä. Kokki käyttää paljon mausteita, etenkin valkosipulia (joskus saa jopa kermavalkosipuliperunoita). Erittäin hyvä ruisleipä ansaitsee kiitoksen.

YMPÄRISTÖ

Mikäli haluaa muistella keskivertolukion ruokaloita, paikka sopii tarkoitukseen loistavasti. Tiettyä ahtautta havaittavissa puoliltapäivin, mutta tilanne rauhoittuu teen mennessä. Tyypillinen massaruokala. Ruokalista on ruotsinkielinen, ja samaa kieltä käytetään myös ympäröivässä keskustelussa. Kieltä ymmärtämätön voi kokea jännittäviä ruokayllätyksiä tai leikkiä ulkomaanmatkalaista. Tupakoiville oma karsina.

FÄNRIKEN

SIJAINTI, AUKIOLO

Vänrikink. 3. Iso tehtaan näköinen rakennus vastapäätä Upseerikerhoa, ruokalan sisäänkäynti piilotettu päiväkodin taakse. Avoimin 10.30-14.00, tällöin myös lounas.

HINTA, VAIHTOEHDOT JA KULINAARINEN TASO

Pelkkä ruoka maksaa 11.10 mk, leivän+voin+maidon kanssa 13.50. Vaihtoehtoja yleensä kaksi, erikoisruokavaliosta tarjolla on kasvisruokaa. Ruoat standarditasoa (hyvää lasagnea ainakin) mutta joskus liian suolaisia, salaattipöytä keskitasoa parempi ja salaattikastikkeet myös hyviä. Keittiössä on kuulemma huonot hauduttimet, joten annos saattaa olla eteen saataessa jo haalea/kylmä.

YMPÄRISTÖ

Ruokala on melko pieni, joten klo 12:n ja 14:n aikoihin jonoa riittää. Yleisvaikutelma siisti. Salista löytyy ihan oikeita ruåtsalaisia lehtiä (mm. Dagens Nyheter, Svenska Dagbladet), ja valtaosa ruokailijoista on tietty Akademilta. Ruokalaa on ehkä hankala löytää, jos ei ole niillä main liikkunut.

KÅREN

SIJAINTI, AUKIOLO

Håmeenk. 22, auki 9.00-15.15 ja lounasaika 10.30-14.00.

HINTA, VAIHTOEHDOT JA KULINAARINEN TASO

Perushinta 11.10 ja leivät, voit etc. maksaa kuten muuallakin. Vaihtoehtoja yleensä kaksi, erikoisruokavaliolisille löytyy kasvista. Pöperöt ihan kohtuullisia, kokin lempimauste kaikenlaiset pippurit. Salaattit ja kastikkeet ihan mukavia, kuten Fänrikenissä ja Gadossa. Perjantaisin **ILMAINEN** jälkiruoka.

YMPÄRISTÖ

Sali on kohtuullisen tilava, jonottaman joutuu n. 11.30-12.30 välisenä aikana. Jonot ovat kuitenkin lyhyemmät kuin Gadossa, jossa 12:n aikoihin ruokaa saa todella odottaa. Paikka on ihan kohtuullisen siisti.

MONTTU

SIJAINTI, AUKIOLO

Kauppakorkean ruokala. Auki ma-to 8.30-17.15, pe 8.30-15.00. Lounasaika 10.30-15.00.

HINTA, VAIHTOEHDOT JA KULINAARINEN TASO

Hinnat samat kuin muuallakin, vesi ei maksa mitään. Kasvisruokaa, sokeritonta ja laktoositonta saa pyynnöstä. Vaihtoehtoja on vähintään kaksi, jopa neljä. Ruoan taso on kaiketi sama kuin muuallakin, mutta kuulemieni kommenttien mukaan Monttu ei ole ruokaloiden rankinglistalla ykkösenä, eikä edes kakkosenakaan. Oma kokemus (yksi käyntikerta) ei innostanut uuteen käyntiin. Unikalalla näytti tehosekoittimen läpi käyneeltä, salaatti oli pelkkää kaalia ja kurkkua.

YMPÄRISTÖ

Sali oli pieni, ja yleisvaikutelma suttuinen. Samat ruuhka-ajat kuin muuallakin, ja kunnan jonot syntyvät jo pelkästään kauppakorkean omista opiskelijoista.

KAFFELI

SIJAINTI, AUKIOLO

Opettajankoulutuslaitoksen vieressä yliopistonmäellä. Auki 10.30-16.00, opiskelijalounas 13.00-16.00.

HINTA, VAIHTOEHDOT JA KULINAARINEN TASO

Hinnat ne tavalliset, annos+leipä+maito+voi 13.50 mk. Vaihtoehtoja yleensä kolme, joista yksi kasvisruokaa. Laktoositon vaihtoehto löytyy aina. Ruoan taso on vaihteleva, mutta vuosien saatossa se on valitettavasti laskenut. Mausteita käytetään välillä raivokkaasti, varsinkin salaattikastikkeisiin, kun taas ruoka saattaa olla mautonta mössöä (esim. elämäni karmein, vetisin & mauttomin risottoannos á la Kaffeli). Salaattipöytä on melko hyvä, yllättäviä yhdistelmiä tosin löytyy. Kesäaikana keittiö yltyy hurjaan kesäkurpitsa-sellerihurmioon. Leivät ovat ehdottomasti Kaffelin parasta antia.

YMPÄRISTÖ

Ruokasali on siisti, mutta melko pieni. Jonot tasaantuvat puoli kolmen jälkeen.

SAVOLAISTA PÄIVYSTYSTÄ

SKOn jäsenistöstä valtaosa on muualta kuin savosta tai karjalasta. Siksi seuraavassa vinkkejä siitä, miten normaalia päivystyskahvirupattelua on mahdollista viäntää esim. savon murteelle:

Aluksi on syytä huomauttaa, että kiire ja sen ilmaukset ovat melko harvinaisia, paremminkin savolaisilla useimmiten ei ole "mittään hättee valamiissa muallimassa". Siksi savolaisen kanssa pitää olla kärsivällinen jos sattuu saamaan kysymykseensä vastauksen "suottaahan tuo olla nuinniin, vuan voep hyvinnii olla toesenniinlaella".

hipleimmillään	parhaimmillaan
hupattoo, huastoo	puhua pitkään ja yksityiskohtaisesti
hojakka, hötke	kiire
ijartoo	säästää vähistä rahoistaa pienin erin jotakin tarkoitusta varten
ilimierata	tiedottaa, ilmoittaa
kehtuuttaa	laiskottaa
kitakäräjät	porinapiiri
kuaha, kouja	kaada!
kusta kintuljeen	kannusta, kahvipannusta tms: valuttaa kaadettaessa pitkin reunaa alas
leetta	pullapitko
luurata	viettää aikaansa
lörräätte	kaataa reilulla kädellä esim. maitoa kahviin
maestua apilaalle	tuntua oikein hyvälle, ilahduttaa "jopa elämä silloin maestu apilaalle"
nokakkaen	vastakkain, "istuttiin siinä pitkä tovi nokakkaen"

olokas	vakituinen olija (vastakohtana tulokas)
outtoo	odottaa, "etkö jouva sen vertoo outtamaan"
pakkeilla	puheilla
pipellos	pikkuleipä tai leivos
pätövetanen	ottakee poses tuo pätövetanen tilikka kahvia
ryystee	juoda kovaäänisesti
ränrätä	kirjoittaa
silittaa kakkua	tehdä voileipä
silivupläesis	ranskaa savolaisillai, olekee hyvä
tievesj	teevesi
torhakka	touhukas
turpatuttava	sellainen puhettuttava, jota ei tunne hyvin
uatteluttoo	ajatteluttaa
vatusella	viivytellä lähtemisessä
väköttää	olla itsepäisesti paikalla
äkkee kahvi	vahva kahvi
äkki-imelä	sakariini tai muu makeutusaine

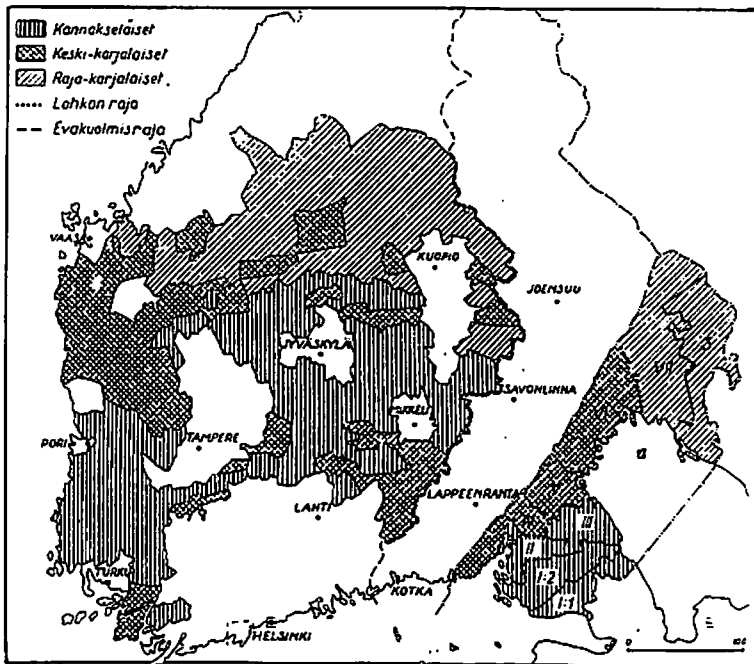
Ihmettellessä usein sanotaan "no voe tokkiinsa kun pit sattua".

Ja jos savolainen on hiljaa on kysymys usein siitä että hän "aatteloo syntyjä syviä". .. ja lopultahan "kun savolainen puhuu, vastuu siirtyy kuulijalle".

Lähtö tuli, mutta minne?

Tämän jutun tarkoituksena on valottaa hieman sitä, minne luovutetusta Karjalasta muuttaneet evakot sijoittuivat. Kysymys herätti ankaraa mietiskelyä eräänä iltapäivänä, kun tuli ilmi, että usealla meistä on siirtokarjalaisia suvussa. Niinpä päätin ottaa asiasta selvää ja esitän tässä pienen katsauksen aiheeseen.

Karjalaiset evakuoitiin asuinalueiltaan kaksi kertaa, talvisodan päättyessä kiireesti ja jatkosodan lopussa hieman suunnitelmallisemmin. Jatkosodan aikana yli puolet karjalaisista palasi takaisin kotiseuduilleen. Suurin osa palajista oli maatalousväestöä, sillä heidän oli ollut vaikeinta sopeutua uusiin oloihin. Haluttomuutta palaamiseen ilmeni ainoastaan niiden keskuudessa, jotka olivat saaneet hyvän työpaikan uudelta asuinpaikalta.

Evakuointivyöhykkeet ja evakuoitujen sijoitusalueet v.1944.

Vaikka tavoitteena oli palauttaa rauhanomaiset olot Karjalaan niin hyvin kuin mahdollista, alettiin vähitellen myös laatia evakuointisuunnitelmia. Karjala jaettiin vyöhykkeisiin jotka tyhjennettäisiin tietyssä kiireellisyysjärjestyksessä, ja väestö kuljetettaisiin kunnittain tietylle alueelle muuhun Suomeen. Evakuointi jouduttiin aloittamaan suunnitelmien ollessa vielä kesken kesällä -44. Toisin paikoin oli tulenpalava kiire päästä pois vihollisen alta, toisaalla taas ei ollut niin kiire. Kuten erään kivennapalaisukon kerrotaan sanoneen: "Ku hyö tullit ovesta sissää, myö mentii ikkunasta ulos".

Nopeimmin täytyi tyhjentää Karjalan kannas ja sitten Raja-Karjala, muu osa Karjalasta tyhjennettiin pääosin vasta aselevon tultua voimaan. Tärkein tehtävä oli tällöin pelastaa luovutettavan alueen sato.

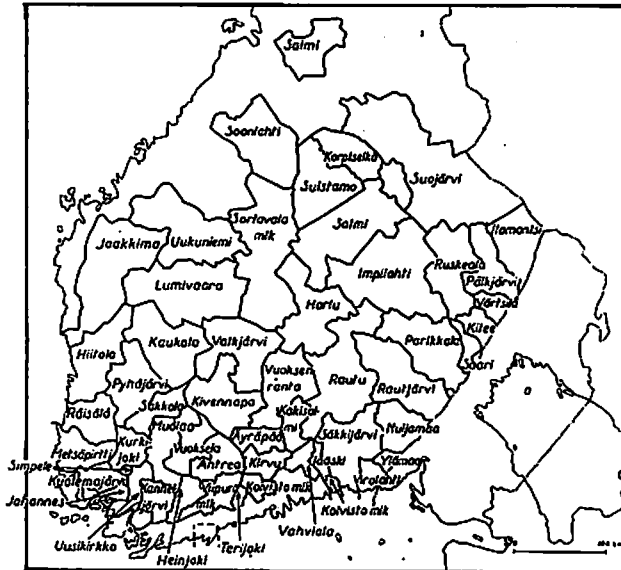
Sijoitussuunnitelmat

Siirtoväen sijoitussuunnitelma sodan jälkeen poikkesi sodan aikaisista suunnitelmista. Silloin oli sijoituspaikka varattu kaikille, mutta sodan jälkeen ainoastaan maatalousväestölle. Kaupunkilaisille ja teollisuustyöväestölle annettiin vapaus valita oma asuinpaikkansa. Maatalousväestöä varten laadittiin tarkat suunnitelmat, joiden tavoitteena oli pitää väki lähtökunnittain koossa. Siirtoväki pyrittiin sijoittamaan alueille, jotka vastaisivat luonnonolosuhteiltaan, liikenneyhteyksiltään ja muilta taloudellisilta edellytyksiltään mahdollisimman hyvin heidän entisiä asuinalueitaan. Maatalousväestön sijoitusta suunniteltaessa otettiin huomioon sen mahdollisuudet saada viljelysmaata. Niinpä Lounais-Suomeen, jossa oli eniten valmista peltoa ja suuria tiloja, voitiin sijoittaa tiheämpään siirtoväkeä kuin muihin osiin maata.

Kannakselaiset sijoitettiin pääosin Uudenmaan, Turun ja Porin sekä Hämeen lääneihin. Vain kolmen kannakselaisen kunnan sijoitusalueet olivat osaksi tai kokonaan Mikkelin tai Kymen läänin puolella. Raja-Karjalaiset asettuivat Pohjois-Karjalan, Pohjois-Savon ja Oulun läänin eteläosan karuille ja vähäväkisille seuduille. Näiden kuntien sijoitus oli alueellisesti yhtenäinen, mutta käytännössä alueen laajuus vähensi tätä yhtenäisyyttä. Keski-Karjalan kuntien sijoitusalueet eivät muodosta yhtenäistä kokonaisuutta.

Muutamien kuntien sijoitusalueet olivat kannakselaisten keskellä Lounais-Suomessa. Pohjois-Satakuntaan, Etelä-Pohjanmaalle ja Keski-Suomeen muodostettiin laaja keskikarjalaisten sijoitusvyöhyke. Kolmas ryhmä keskikarjalaisia sijoitettiin uuden kaakkoisrajan läheisyyteen Suomenlahdesta Joensuuhun ulottuvalle 120-150 km leveälle vyöhykkeelle. Useimmat tänne sijoitetut kunnat olivat osittain luovutettuja.

Sijoitussuunnitelma koski ehdottomana vain varsinaisia maanviljelijöitä, jotka olivat viljelys- tai asuntoviljelystilan saantiin oikeutettuja. Näitä oli noin 35 prosenttia kaikesta siirtoväestä. Osa siirtoväestä oli jo evakuoitaessa joutunut myöhemmille sijoitusalueilleen, minkä lisäksi nämä uudet ja pika-asutuksen aikaiset (ensimmäisen evakuoinnin jälkeen) sijoitusalueet olivat useissa tapauksissa samat. Näin asui sijoitussuunnitelman voimaan tullessa jo noin 15-20 prosenttia siirtoväestä oman kotikuntansa varsinaisella sijoitusalueella

Maataloussiirtoväen siirtosuunnitelma kunnittain, vuodelta 1945.

Sijoitussuunnitelmien toteutuminen aiheutti suurelle osalle siirtoväkeä muuton uusille alueille. Toisilla seuduilla siirtoväki väheni ja toisilla lisääntyi. Kävi niinkin, että jonkin kunnan siirtoväki muutti pois ja toisen kunnan väki tuli tilalle. Määrävinä tekijöinä siirtoväen sijoittumisessa olivat maansaanti ja työnsaanti yhdessä sijoitussuunnitelmien kanssa.

Vuoden 1949 lopussa katsottiin siirtoväen asettuneen pysyvästi uusiin kotikuntiinsa. Luovutetun alueen kunnat oli lakkautettu vuoden 1948 päättyessä, ja muodolliset siteet entiseen kotiin katkaistiin kuntien lopettajaisjuhlissa. Seurakunnat toimivat vielä erillisinä siirtoseurakuntina vuoden 1949 loppuun saakka. Vuoden 1950 alusta karjalaiset otettiin uusien kotiseurakuntien jäseniksi. Siirtoväen erillinen ja poikkeuksellinen itsehallinto päättyi.

Lähde: Heikki Waris, Siirtoväen sopeutuminen. Tutkimus Suomen karjalaisen siirtoväen sosiaalisesta sopeutumisesta. Otava 1952.

Rehellinen tarina

— Ote päiväkirjastani, mikäli sellaista pitäisin. Sisältää myös asiaa lehdentekemisen vaikeudesta.

PERJANTAI

Istun aamupäivän luennolla. Väsyttää ja pää on kipeä, mikä johtuu varmaankin viimeöisestä osakuntien tutustumisbileistä. Luennon jälkeen katson parhaaksi olla menemättä syömään, varmuuden vuoksi. Menen kotiin ja päätän ottaa oikein kunnan torkut. Pää on yhä kipeä, sen lisäksi vielä omatuntokin kolkuttaa. Minun piti tänään nimittäin kirjoittaa lupaamani juttu seuraavaan KÄKiin, mutta siitä ei nyt taida tulla mitään. Aiheena olisivat olleet ylioppilaskylän surkeasti toimivat suihkut. Noh, asia siirtyi siis huomiseen eli lauantaihin. Onhan lehden deadline (yäk, mikä sana!) vasta maanantaina. Hyvinhän tässä vielä ehtii.

LAUANTAI

Syön McDonald'silla Bic Mac-aterian, minkä jälkeen suuntaan kulkuni Hansakortteliin. Mitä ihmettä? Hansatorilla myydään kirjoja aivan pilkkahontaan. Pengon kasaa ja löydän peräti kaksi sellaista uudehkoa kirjaa, joista olisin ollut valmis maksamaan täydenkin hinnan. Nyt sain ne kympillä kappale! Päivä alkoi hyvin. Kotimatalla tapaan vielä erään ystäväni, joka kertoo hankkineensa kissanpennun. Lupaam pistäytyä katsomassa heitä huomenna.

Kotiin saavuttuani ryhdyn jostain syystä lukemaan toista ostamastani kirjoista, KÄKin juttu saa odottaa. Televisiostakin tulee vielä joku 50-luvun kotimainen hömppäelokuva, joka voittaa ne ylioppilaskylän suihkut. Kyllähän tässä vielä aikaa on. Vasta ilta-myöhällä muistuu mieleeni, että samaksi maanantaiksi — siis ylihuomiseksi — pitäisi olla valmiina myös kirjallisen viestinnän kurssiin kuuluva käännöstehtävä englannista hyväksi suomen kieleksi. Artikkelit on kirjoitettu jaarittelevalla angloamerikkalaisella tyylillä, niinpä tuskastunkin nopeasti koko touhuun ja rupean nukkumaan.

SUNNUNTAI

Herään. Tästä taitaakin tulla varsinainen turbopäivä, sillä pitäisi suorittaa se pahuksen käänös loppuun ja kirjoittaa vihdoin viimein se juttu myös KÄKiin. Niin, ja illalla tulee televisiosta tulee jalkapalloliigan ratkaisuoottelu, joka on ehdottomasti nähtävä.

Lähden kuitenkin kissanomistajaystäväni luo, sillä kissat ovat kivoja. Parin tunnin kulluttua palaan kotiin ja aion jatkaa sitä käännöstä. Avaan kuitenkin television, jossa kerrotaan tilanteen Moskovassa riistäytyneen miliisien hallinnasta. Hmm, tuotahan pitääkin seurata tarkemmin. Lopulta maltan taas jatkaa käännöstehtävän tekemistä, mutta kohta jo alkaaakin mainittu jalkapallo-ottelu. Pistän sen menemään nauhalle, mutta katselen kuitenkin itse mukana koko ajan. Riemullani ei ole rajoja, kun suosikkijoukkueeni voittaa mestaruuden. Nyt on suorastaan pakko katsella pelin kohokohdat vielä uudelleen videonauhalla.

Loppuilta kuluukin sitten englantia käännellessä ja samalla Moskovon tilannetta uutisista seurailen. Iltamyöhällä pääsen vihdoon suihkujutun kimppuun. Aihe alkaa tympeästä, lisäksi kirjoituskoneesta loppuu korjausnauha, keskityn siis Venäjän tapahtumiin.

MAANANTAI

Jeltsinin porukat ovat aamulla ryhtyneet hyökkäykseen, uraa! Niin sitä pitää. Omalta osaltani päivän toimintastrategia on selvä. Ensin luennolle, jonka yhteydessä palautan sen käännöstyön. Sen jälkeen suuntaan kirjakauppaan ostamaan korjausnauhaa ja sitten vauhdilla kirjoittamaan sitä juttua KÄKiin. Päivän muista luennoista viisi. Kuinka ollaakaan, päätän sittenkin pistäytyä osakunnan päivystykseen. Kuulen heti, että minun pitäisi virkani puolesta hankkia viisumit Viron-matkalle lähtijöille. Voi jessus sentään, vai vielä jotain viisumeita tässä pitäisi... Mutta ei niin pahaa ettei jotain hyvääkin. Seuraavaan lehteen tulevasta opiskelijaruokaloiden esittelystä uhkaa kuulemma tulla liian pitkä. Niinpä joku ehdottaa, että sitä lyhennettäisiin. Eräs toinen taas ehdottaa, että se julkaistaisiin alkuperäisen mittaisena, mutta jatkokertomuksena kahdessa eri numerossa. Nyt huomaan ongelmani ehkä ratkeavan itsestään. Kysäsen viattoman näköisenä, että eikö näin ollen meikäläisen tyhjänpäiväinen täytejuttu joutaisi jäädä kokonaan pois, koska aiottu sivumäärä tulee muutenkin täyteen. Jostain syystä tähän ei suostuta, vaan saan tiukan määräyksen kirjoittaa juttuni valmiiksi iltaan mennessä. Mitähän pahaa olen heille oikein tehnyt?

Laahustan masentuneena kotiin. Kirjoituskone odottaa pöydällä kutsuvan näköisenä, mutta tartun sittenkin TV:n kaukosäätimeen ja hukutan murheeni Moskovon tuoreimpien käänteiden seuraamiseen. Pelkkä ajatuskin yo-kylän suihkuista tuntuu yhä luotaantyöntävämmältä. Mitähän on päässäni liikkunut kun moisen idean ylipäätään joskus sain?

On jo iltapäivä. Katselen Hasbulatovin miesten antautumista. Äkkiä saan mahtavan idean. Päätän hylätä koko typerän suihkujutun ja kirjoitankin koko viime päivien piinan, siihen mitään lisäämättä tai mitään pois jättämättä (*huookaus. Toim.huom.*) Ja tässä on nyt tulos.

Syysretki Helvetinjärven kansallispuistoon

Naisten kerhon Karhunkierrossuunnitelmien kuivuttua kokoon teimme viikonloppuretken kolmen naisen voimin Ruovedelle Helvetinjärven kansallispuistoon. Syyskuinen viikonloppu oli aurinkoinen ja kaunis, pieni yöpakanenkaan ei vaellusintoa laannuttanut. Varmaankin pakkasen ansiosta saimme nauttia ruskasta, joka kuulemamme mukaan ei olisi tänä syksynä ollut Lapissakaan parempi.

Helvetinjärven kansallispuisto on perustettu 1982 ja oli pinta-alaltaan ennen viimeisimpiä alueisäyksiä 24 km². Nykyiset retkeilypolut kulkevat monin paikoin 1930-luvulla metsä- ja uittomiesten kulkua helpottamaan rakennettuja polkupyöriteitä pitkin. Kansallispuisto edustaa jylhää pohjoishämäläistä luontoa: vanhoja, komeita metsiä, salolampia ja luonnontilaisia pikku soita. Erikoisuutena ovat syvät rotkolaakset ja jyrkkärantaiset järvet. Paikan kuuluisin nähtävyys on Ison Helvetinjärven kaakkoispäässä sijaitseva Helvetinkolu, syvä ja kapea kalliohalkeama, joka johtaa alas Helvetinjärven rotkolaaksoon. Kolun pystysuorat seinämät ovat paikoin parikymmentä metriä korkeat. Helvetinkolua on tultu kaukaakin ihmetelemään jo yli sadan vuoden ajan.

Vaikka alueella on viitoitettuja polkuja nelisenkymmentä kilometriä ja polkuja on myös kansallispuistoa

ympäröivillä mailla, ei lopultakaan ollut kovin helppoa löytää ympyräreittiä, jonka ehtisi kulkea parissa päivässä. Lopullinen reittimme oli noin 35 km, josta lauantaina urakoimme parikymmentä kilometriä ja sunnuntaina loput. Parikymmentä kilometriä päivässä rinka selässä osoittautui turhan raskaaksi, sopiva päivämätkä (normaalikuntoisille, vähän vaeltaneille) vaelusretkellä olisikin viitisentoista kilometriä.

Perjantai-iltana hylkäsimme automme ja tarvoimme ensimmäiseen leiripaikkaamme Ruokkeenjärvien rannalle (järviä on todella kaksi). Pimeään laskeuduttua valvoimme nuotion äärellä pitkälle yöhön. Illan kohokohta oli taivaalla näkyvät revontulet, joita kukaan meistä ei ollut nähnytkään sitten lapsuusajan.

Lauantaina reittimme kulki osin kansallispuiston ulkopuolella Pirkan taival -retkeilyreittiä myöten Haukkamaalle Haukkajärven rannalle. Järvi on alueen suurin ja sen itärannalla oleva hiekkaranta, Haukan hietä, on suosittu uinti- ja telttailupaikka. Uinnin jätimme suosiolla väliin; nilkkoja myöten sentään kahlasin vedessä, tosin silloinkin saappaat jalassa. Samana päivänä ehdimme tutustua myös kuuluisaan Helvetinkoluun, jota oheinen piirros esittää. Tässä vaiheessa aloimme jo kaikki olla hieman väsyneitä, päivän saaliina oli upeiden maisemien ja raikkaan ulkoilman lisäksi myös mutaojaan uponnut saapas (joka lopulta ei ehtinyt onneksi pahasti kastua) ja kipeytynyt polvi. Päivän mittaan huomasimme, ettemme ehdi yöksi aluksi suunnittelemaamme paikkaan Luomajärven rannalle, joten päätimme jäädä yöksi noin kilometrin päähän Helvetinkolusta Pyylammelle. Ensimmäisen illan rauhasta ei ollut tietoaakaan, koska kyseiseen paikkaan oli leiritynyt lähes parikymmentä kiljuvaa, huutavaa, mekastavaa kakaraa. No, olivathan kakrut keränneet risuja poltettavaksi ja siitä lämmöstä saimme mekin nauttia, mutta seuraavana aamuna paloivat myös Ullan sukat. Sen siitä sitten sai, kun yöpyi liian lähellä sivistystä, vain kilometrin päässä autotieltä.

Sunnuntaiamuna nousimme hyvissä ajoin heti päivän valjettua, aamupuuroa odotellessa vesi vielä jäätynä lautaselle. Auringon noustua oli todella upeata kulkea kuuran peittämässä maastossa, ihailla haavan lehtien syksyistä väriiloistoa. Ohitettuamme Karhukallion eteen tuli vaikea suon ylitys, josta emme kaikki selvinneet kuivin saappain (onneksi rinkan pohjalta löytyi vielä kuivia sukia ja muovipusseja). Pääsimme viimein ihailemaan Luomajärven

kauneuttakin, leiripaikkana se olisi ollut mitä mahtavin. Sinne täytyykin joskus vielä mennä uudelleen.

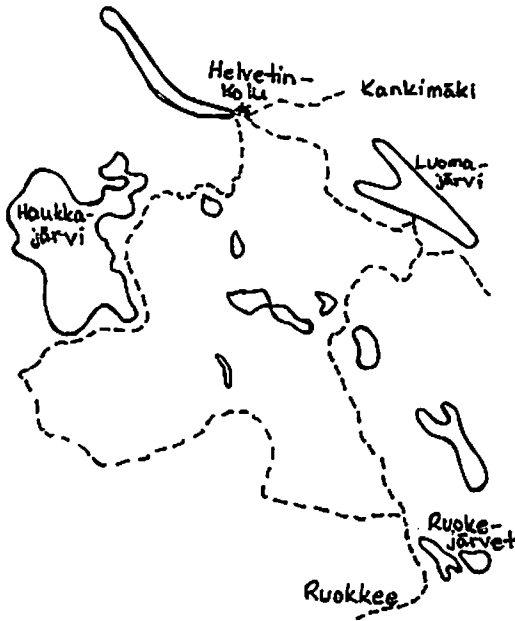
Helvetinjärven kansallispuisto on hieno ja vaihteleva retkeilyalue, mutta valitsemamme ympyräreitti ei ehkä kuitenkaan ollut paras mahdollinen valinta. Välillä jouduimme kulkemaan pitkän matkaa teitä tai metsätietä pitkin. Alueella voisi vaellella myös ilman kantamusta ja palata illaksi leiripaikkaan, ja halutessaan siirtyä puiston toiselle puolen autoillen. Itse suositelisin kansallispuistoon ensimmäistä kertaa tulevaa jättämään auton Kankimäkeen lähelle Helvetinkolua ja patikoimista siitä Haukkajärvelle ja Luomajärvelle.

Lisätietoja Helvetinjärven kansallispuistosta ja alueen ulkoilukartan voi tilata Seitsemisen kansallispuiston opastuskeskuksesta, puh. (933) 447 240.

Lähteet:

Kansallispuistot, *Metsähallitus 1993*

Helvetinjärven ulkoilukartta, *Karttakeskus 1993*

TERVETULO MAAILMANKAIKKEUDEN TOISELLE EL-RIPAN ELEKTRONIKKAPALSTALLE

Ensimmäisessä osassa oli tärkeintä turvallisuuskohdat, ne on aina otettava ensimmäisenä esille, kun kyseessä on sähkö. Sitten päästiin asiaan eli vian etsintään, jossa käsitelimme 'tee-se-itse-henkilön' mahdollisuuksia elektronisen koneen mentyä epäkuuntoon.

Ainahan tulee vastaan vaikeampia tapauksia kuin mitä ihminen voi ymmärtää, näistä tapauksista pyysin lukijoita lähettämään kysymyksiä toimitukseen, mistä ne toimitetaan minulle. Valitettavasti en ole saanut yhtään kysymystä paperilla, mutta on minulta kysytty asioita, joita en kuitenkaan muista tähän hätään. Ei ole siis muuta vaihtoehtoa kuin ryhtyä selittämään elektroniikkamaailman ihmeellisyyksiä.

JÄNNITE ja VIRTA ovat välttämättömiä energian siirrossa ja laitteen toiminnassa. Jännite vaikuttaa ja virta kulkee eli jännitteen vaikutuksesta saadaan virtaa kuljetettua sinne missä sitä tarvitaan ja virtaa laite kuluttaa tarvitsemansa määrän. Yksiköt ovat VOLTTI ja AMPEERI.

VASTUS: Ainoa ominaisuus on vastustaa kaikkea mikä menee läpi komponentin. Se on pitkulainen ja löytyy kaikista elektroniikkalaitteista. Väriraidat ovat merkin-
töjä, joilla ilmoitetaan vastuksen suuruus. Yksikönä on OHMI.

KONDENSAATTORI: Komponentti on energian väliaikainen varasto. Eräs käyttö-
tarkoitus on tasoittaa jännitteen ja virran vaihteluja. Isoimmat kondensaattorit ovat pyöreitä ja joko pystyssä tai vaakaa-asennossa, pienemmät ovat suorakaiteen muo-
toisia. Molemmissa malleissa on sivuun kirjoitettu numeroita, jotka merkitsevät
varausriskiä. Yksikkönä on FARADI.

Jos vielä on epäselvyyttä elektroniikan ihmeellisestä maailmasta, voitte lähettää
kysymyksiä seuraavaan osoitteeseen.

EL-RIPA

PL skol

OSAKUNNAT

SUOMIFINLAND

KESÄPÄIVÄT RAUTAVAARALLA

Tuntuuko ettet millään kestäisi olla koko kesää erossa muista osakuntalaisista? No, eipä hätää. Osakunta ei kuole kesäksikään. Jonakin keskikesän viikonloppuna osakuntalaisilla on nimittäin ollut tapana kokoontua kesäpäiville johonkin Savon tai Karjalan kuntaan. Viime kesänä kesäpäiviä vietettiin 2-4. heinäkuuta Pohjois-Savolaisessa, 3000 asukkaan Rautavaaran kunnassa. Miksikö juuri Rautavaaralla? Ehkäpä siksi, että kaksi jäsenistämme on Rautavaaralta kotoisin tai siksi, että osakunnan seinältä puuttui vielä Rautavaaran vaakuna tai yksinkertaisesti siksi, että joku ehti ensimmäisenä ehdottamaan kyseistä paikkakuntaa. Joka tapauksessa Rautavaaran kunta vastasi kirjeeseemme ja lupasi ystävällisesti ottaa meidät vastaan. Niinpä me kymmenen innokasta osakuntalaista matkustimme kauas Rautavaaralle tapaamaan toisiamme, vaihtamaan kuulumisia ja tutustumaan itse paikkakuntaan.

Kesäpäivät aloitettiin perjantai-iltana saunomisella Rautavaaran keskustasta n. 20 kilometrin päässä sijaitsevalla metsäkartanolla. Metsäkartano on n. 100 metriä pitkä, komea hirsirakennus, joka toimii koulutus- ja majoituskeskuksena. Jos saunominen vielä oli suhteellisen kuumaa puuhaa, niin sitä ei todellakaan ollut enää pulahtaminen läheiseen Ylä-Keyrityn järveen. Pienen houkutelun(=painostuksen) jälkeen kaikki kuitenkin uskaltautuivat viileään (useimpien mielestä jääkylmään) veteen. Erämaan rauha taisi siitä tosin hieman kärsiä. Ystävällinen kunta oli myös osannut ottaa huomioon sen ihmeellisen kurkun kuivumisen, joka saunassa usein yllättää, ja lahjoittanut meille korillisen saunakaljoja.

**RAUTAVAARA
VAPAA-AJANKUNTA**

Lauantaiaamuna ensimmäinen virallinen ohjelmanumero oli "palaveri" ja kahvittelu Rautavaaran kunnansien kanssa. Noin tunnin mittaisen Rautavaara-esittelyn jälkeen tiesimmekin sitten jo paljon enemmän vierailukunnastamme. Saimme kuulla mm. että Rautavaara on julistautunut Suomen vapaa-ajan kunnaksi ja niinpä Rautavaaralla voi harrastaa esim. ohjaskelkkailua, moottorikelkkailua, melontaa ja etenkin kaikenlaista luonnossa liikkumista. Muistoksi käynnistämme meille ojennettiin myös tuo kaipaamme Rautavaaran vaakuna. Vaakuna saatiin jopa ehyenä Turkuun asti, mutta osakunnan seinälle saakka se ei ole vielä päässyt. Vaakunabileitä odotellaan... Lopuksi juotiin vielä kunnan tarjoamat kahvit.

Iltapäivällä käytiin kesäpäivien ohjelmaan erottamattomasti kuuluva kyykkäottelu kunnan edustajia vastaan. Perinteitä uskollisesti noudattaen ottelu myös jälleen kerran hävittiin. Synnä häviöön lienee ollut kesäharjoittelun puute. Ainakaan vika ei voinut olla voitelussa, eikä kannustuksen puutteessa. Iltapäivällä tutustuimme

vielä Rautavaaran kulttuurianttiin ja kävimme katsomassa paikallisen harrastajateatterin esityksen "Viisas neitsyt". Maalaisromantiikkaa ja lemmenjuonittelua - mikä sopisikaan paremmin kesäteatteriin. Vaikka näyttelijöiltä meinasivatkin välillä vuorosanat unohtua, niin ainakaan innostusta näyttelemiseen ei puuttunut. Näytelmän jälkeen kävimme syömässä paikallisessa ravintolassa

ja ostamassa täydennystä ruoka- ja juomavarastoomme. Lauantai-illan vietimme ravintola Tiilikassa, joka kyseisenä viikonloppuna vietettävistä Rautavaara-päivistä johtuen olikin lähes täynnä. Mitäs ilta sisälsikään? Olutta, humppaa ja henkevää keskustelua...ainakin.

ON MONTA HYVÄÄ SYYTÄ TULLA
RAUTAVAARALLE!

Sunnuntaiaamuna herätys oli kello kahdeksalta, mikä edellisen illan juhlimisen jälkeen tuntui hieman kohtuuttomalta. Kaikki pääsivät kuitenkin sängystä ylös ja yhdeksän jälkeen olimme jo tarpomassa Tiilikan kansallispuiston luontopolulla. Kaunis ilma ja hienot maisemat saivat kankkusen unohtumaan ja olon piristymään. Kansallispuistokierroksen jälkeen kävimme läheisellä koululla syömässä savolaista perinneruokaa. Perinneruokailu liittyi vielä sunnuntain kestäneisiin Rautavaara-päiviin. Vastoin yleisiä ennakkoluuloja ainakin tämä perinneruoka oli erittäin hyvää. Ruokailun jälkeen olikin aika pakata kassit ja lähteä kotimatalle - kuka minnekin päin Suomea viettämään loppukesää.

MAINOS

MAINOS

He olivat nuoria ja rohkeita. He saivat elämältä kaiken mitä halusivat, myös pizzaa ja vohveleita. Mutta yksi heistä tiesi liikaa. Hän katosi matkalla kaljakaappiin. Tämä on kertomus muiden loputtomasta odotuksesta television äärellä, ystävydestä, kaipuusta ja rakkaudesta. Ensi-ilta tulossa pian.

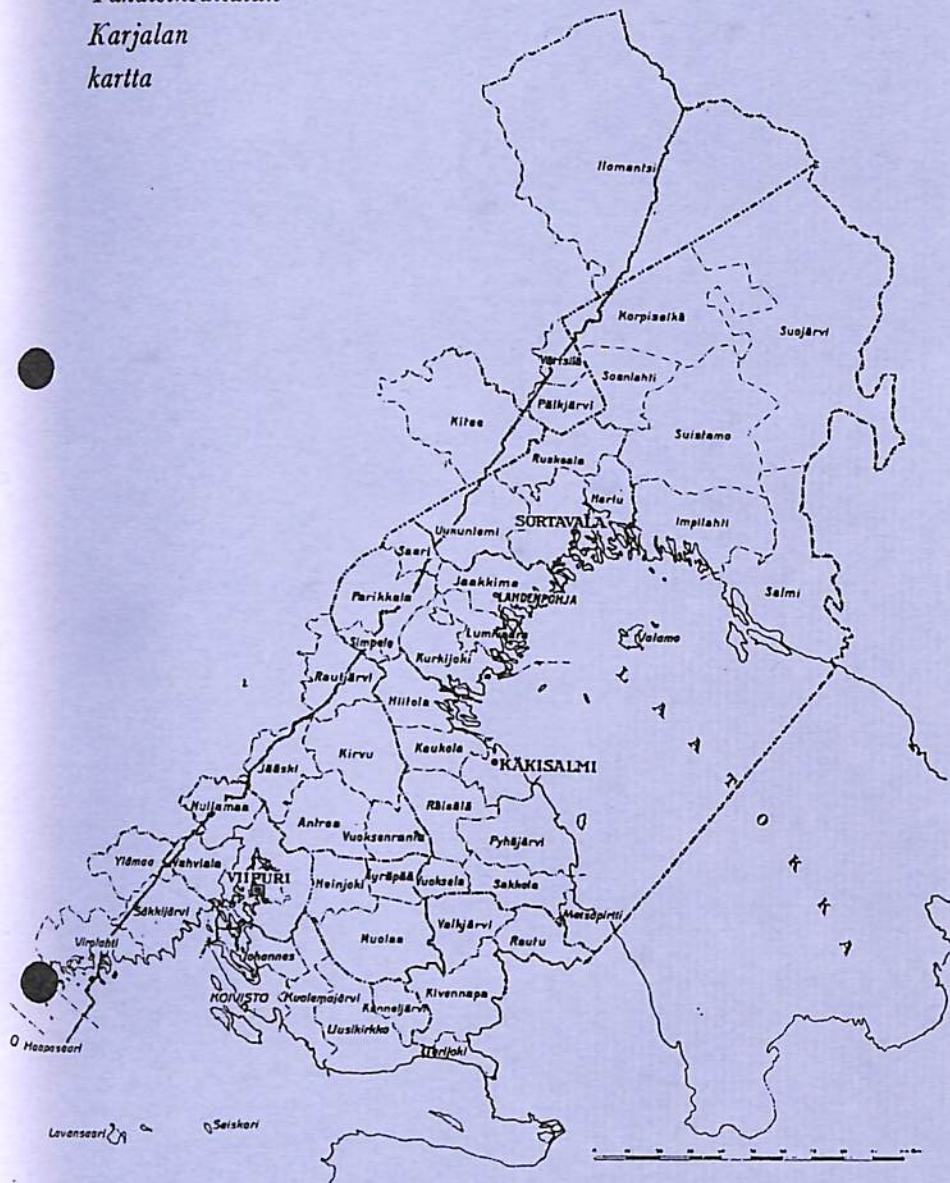
Karelianfilms proudly presents

VIDEOYÖT

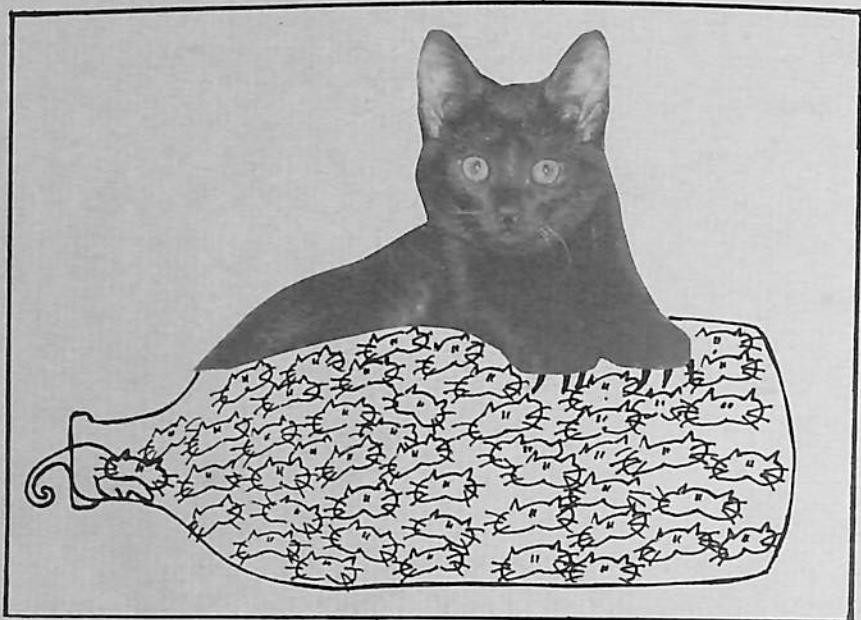
"Unohtumaton kokemus": The Guardian

"Vahva työ, uuden ajan sankaritarina": Dagens Nyheter

Takaisinvallatun
Karjalan
kartta

Kartta: Heikki Waris: Siirtoväen sopeutuminen. Tutkimus Suomen karjalaisen siirtoväen sosiaalisesta sopeutumisesta. Otava 1952.

**Tahdotko maistella kis-kis
kippurahäntää?**

Seniorijuhlat 20.11.1993